לכפות עליו כלי שהכל פורשין ממנו: מ' "מ' שיצא

מביתו קודם שעת הביעור לעשות מצוה או לאכול

סעודה של מצוה כנון סעודת ארוסין ונשואין ונזכר שיש

לו חמץ בתוך ביתו. אם יכול לחזור ולבער ולחזור למצותו יחזור ואם לאו יבשל בלבו. יצא להציל מיד

הניים מן הנהר מן הדליקה ומן המפולת יבמל בלבו

ודיו. יצא לצורך עצמו ונזכר שיש לו חמץ בתוך ביתו

יחזור מיד. ועד כמה הוא חוזר עד כביצה היה פחות

מכביצה מבמלו בלבו ודיו: י ימי שהניח עיסה מנולגלת

בתוך ביתו ויצא ונזכר אחר שיצא והוא יושב לפני רבו

[·] והיה ירא שמא תחמיץ קודם שיבא הרי זה מבמלו בלבו קודם שתחמיץ. אבל אם החמיצה אין הבימול

מועיל כלום אלא כבר עבר על לא יראה ולא ימצא וחייב לבער מיד כשיחזור לביתו :(יא ביצד ביעור חמץ

[י] שורפו או פורר וזורה לרוח או זורקו לים. ואם

היה החמץ קשה ואין הים מחתכו במהרה הרי זה

מפררו ואחר כך זורקו לים . המץ שנפלה עליו מפולת

ונמצא עליו עפר שלשה מפחים או יותר הרי הוא

כמבוער וצריך לבמל כלבו אם עדיין לא נכנסה שעה

ששית . נתנו לעכו"ם קודם שעה ששית אינו צריך לבער.

ואם שרפו קודם שעה ששית הרי זה ימותר ליהנות

ולן בפחמיו שלו בתוך הפסח. אבל אם שרפו משעה

א עור סימן תמד: בשם: ג עור סי' המס סמ"ג עשין לע: ד עור כי' חלג כמ"ג שם:

ה פור כי' ממה סמ"ג שם:

חמר

מ שינה מכיחו קודם שמת הכישור וכו' יצה להציל מיד הגיים מן הנהר וכו'. כתב ה"ה יבשל בלבו פי' ולה יחזור ואפילו יש שם שהות והמעם דמדהורייתה בביסול בעלמת סבי ליה וכן כתב רש"י בפירושיו ול"נ דמשום הומר סכנת נפשות אפילו אי לפ הוה סגי בביסול ואפילו שיש שהות לא היו מצריכין אותו חכמים לחזור ולבער שמא יערד

כסף משנה

בביעורו ויהבסל מהללה נסשוח . והפשר שנם רש"י מודה כזה אלא דקושמא דמילחא קאמר דמדאורייתא בביסול בעלמא סני: יא כיצד ניעור חמן וכו' . נראה שרביע מפרש הא בחיפי הא בנהמא דחיפי שהחמינו לא בעי פירור אלא זורקן להוך המים ואפילו מכונסין מפני שהמים מפזרים אוהם אבל נהמת בעי פירור שהין המים מהחכין אותו. כתב המור באורח היים שהגאונים פסקו כהכמים דלמרי מפרר וזורה לרוח או משיל לים פירוש גם יפרר כשיורות לים ולא ישליכמ שם שלם כן כתב הר"ם במו"ל. ואם מה שאמר שכן כתב הר"ם במז"ל חוזר לכל מה שכתב למעלה אי הפשר שתרי רבינו בפירוש נדחה מדבריו דדוקם בזורה לרוח בעיק פירור אבל לא בזריקה לים שכן כתב ומם היה החתן קשה ומין הים מחחכו במהרה הרי זה מפררו וכו' הרי שלח כנריך פירור אלא לחמן קשה דהיינו (כחחילם דכריו כחב איפכא, ולים) חיפי דרב יוסף חבל שחר חמן לח בעי פירור. חלח ע"כ יש למ לומר שמה שאמר וכן כחב הרמב"ם לא קאי אנם לשנין מה שאמר שהגאונים פסקו כחכמים ומ"ח הליבח דכ"ע בחתי חיפלינו ר"י ורבק דהם כיון שהעילו לים או זרה לרוח הרי הולים מרשוחו ולמה לי פירור לר"י בכל חמץ ולרבמן בחמן קשה ואפ"ב דאמרים בפ"ק דפסחים ואף כ"י למ קחמר דוקם בשריפה חלם שלה בשפח בישורו חבל בשעח בישורו השבחחו בכל דבר מ"מ קשים דחסילו בשעח בישורו השבחה מיהם בעי פי' להסיל לים או לזרות לרוח ולרבק בכל זמן נראה דבעי הפלה לים וזריה לרוח דמדקאמר

דלם אמר כ"י בשריפה אלא שלא בשעת בישרו

וכו' משמע דלרבון לא שני להו בין שעה בישור

לשלח בשעת בישורו וחמחי לח סגי להו בהולחה מרשוחו. וי"ל דלשלם שאני להו דבשתת בישרו דותא בשי זריקה אבל שלא בשתת בישורו השבחתו בכל דבר והא דלא מפליג החם לרבק משום דאיירי החם אליבא דר' יהודה סרים מילי דר"י אכל אה"ל דלרבכן מסחלה שם ולמעלה שהוא זמן איסורו בעינן זריקה לים אבל קודם שם בהולאה מרשוחו סגי וזהו שכחב רבים נחנה לעכו"ם קודם שעה ששית אינו צריך לבער שנראה שמה שכתב בהחלת הפנין כילד בישור התן וכי' מיירי מחחלת שמה בשיח ולמעלה או שאין שם עכו"ם ליחש לו ורוצה לבערו הודם שעה ששיח, א"נ שלה בשעת בישרו היים שפה ששית וכדפירש"י ושפה בישרו היים החלה שבישיח, או כדפי' ר"ח ושעת בישרו היינו שעה ששית ושלא בשעת בישרו היינו שעה שביעית והשמם

משנה למלך

יא כיצד כיעור חמן שוכפו וכו' עד ותחר כך זורקו לים. משנה כפ' כל שעה ר' יהודה חומר אין כיעור חמן אלה שריפה וחכ"ה אף מפרר וזורה לרוח או מעיל ליה. וכנמרה (דף כ'ת.) איבשיא להו היכי קאמר מפרר וזורה לרוח ומפרר ומשיל לים או דלמא משרר וזורה לרוח אכל מעיל לים בעינים וחנן נמי גבי ע"ז כה"ג ר' יוסי אומר שוחק ווזרם לרוח או מעיל לים ואיבעיא לסו סיכי קאמר שוחק וזורס לרוח ושוחק ומסיל לים או דלמא שוחק וזורם לרוח אכל מטיל לים בעינים אמר רבם מסתברא ע"ז דלים סמלח קא אולא לא בעי שחיקה חמן דלשאר נהרוח קא אויל כעי פירור א"ל רב יוסף אדרכה איפכא מסתברא ע"ו דלא ממים בעי שחיקה חמן דממים לא בעי פירור סניא כותים דרכם תניא כותים דרב יוסף וכו' . וסנם אליכא דרכה הדבר פשוט שאין סדבר תלוי אלא בסיום סכשלכה לים כמלח או לשאר נסרות שאם סוא לים כמלח פשיעא דלא כעי החמן סירור דלה יכה החמן חמור מע"ז וכי היכי דבע"ו לה בעי שחיקה כים המלח ה"נ בחמן לה בעי פירור כים כתלח . ובע"ו ומי מהני שחיקה כשאר נהרות כי סיכי דמהני פירור גבי חמן בשאר נסכות . דהא בכייתא דקתני שחיקה כע"ז אוקתה רבה כשאר נהרות אך בסברת ר"י דתחלק בין דבר דממים לדבר דלה ממים יש להסתפק במהי מיירי דהפשר דרב יוסף לה בעי שחיקה בע"ז הלה בשאר נסרות משום דלא ממים אבל בים כמלח מודם ר"י דלא בעי שחיקם אף דלא ממים . ולפי זה לא פליג ר"י ארבה אלא כחמן דמימם דלרכה כשאר נהרום בעי פירור ולר"י אף בשאר

נסרות לא בעי פירור משום דממים אך בע"ז לא פליג עליה כלל ולכ"ע כים המלח לא בעי שחיקם אף דלא ממים וכשאר נהרות לכ"ע בעי שחיקה. ואסשר עוד לודד ולומר דר"י ס"ל דאף כים המלח בעי שחיקה משום דלא ממים אכל בחמן דממים לא בעי שירור כים המלח אכל בשאר מנדל עוז

מ שינא מכיהו קודם שעה הכיעור וכו'. פרק אנו עוברין (דף מ"ם.) משנה ההולך לשתום אם פסחו ולמול את כנו ולאכול סעודת אירוסין בבים חמיו וחכר שיש ט חמץ בחוך ביהו אם יכול לחזור ולבער ולהזור למצוחו יחזור ויבער ואם לאו יבעל בלבו להציל מן הגיים ומן הגהר ומן הדליקה ומן המפולם יבפל בלבו . פי' ולם יחזור ומפילו יש

שם שפות והפעם דמדחורייתה בבפול בעלמה סני לים: יצא לנורך עלמו וכו'. שם לשבות שכיחם כרשום יחזור מיד ועד כתה הן תחרין ונחלתו בשיעורו במשנה ואמרו חכמים בכבילה והלכה כמוחן:

פ מי שהגיח עיסה מגולגלם וכו'. פ"ק (דף ז'.) ברייתל היה יושב בבית המדרש ומכר שיש לו המן בהוך ביתו מכטלו כלכו אחד פכם ולחד יו"ם והקשו יו"ם והל בחר ליסורל כות וסיכי תני מבטל ליה וחירן רב החת הכח בהלמיד היושב לפני רכו ששקיק וחכר שיש לו פיסה מגולגלת בחוך ביתו ומסירם שמם סחמין וקם מבסל לה מקמי דתחמין דיקם נמי דקחני היה יושב בבית התדרש ופירש"י ז"ל דיקם נתי דלחו בחמן גמור דחי בחמן גמור לפילו סים פמי מה בידו למשוח יותר הרי אפור לפלפלה : כ"ם

יא כיצד כיעור חתן שורפו או פורר וכו'. פ' כל שעה ר' יהודה אומר אין ביעור המן הלה שריפה וחכמים פומרים מפרר וצרה לרוח או מסיל לים והלכה כחכמים וכן פסקו הנאונים שלא כדברי החום' (דף כ"ח.) וכנמרם איבעיה להו היכי קחמר מפרר וזורק לרוח מפרר ומפיל לים או דלמא מפיל לים בשיניה ונחלקו כזה רבה ורב יוסף ואמר רב יוסף חמן דממים לח בעי פירור והבים שם ברייחה דחנים דבעי פירור וחירע כ"י כח בחימי הם בנהמה ופסק רבינו כמותו משום דמסחבר סעמיה וים מי שססק דחסיט נהמם בעי סירור וכרכה: וחמץ שנפלה עליו וכו'. שם (דף ל"ח:) משנה המן שנפלה עליו משולה כרי כוח כמכוער רשב"ג חומר כל שחין ככלב יכול לחסש ובנמרה אמר רב הסדם לריך שיבסל בלבו חוא כמה חפישת הכלב שלשה

ספחים ע"כ. ונכתב בהלכות: ואם עדיין לא נכנסה שעה ששיה וכו'. שם (דף כ"מ.) משנה כל שעה שחותר לחשול מחביל לבהמה לחיה ולעופות וחוכרו לנכרי וחותר בהנחתו ואמרים בגמרם הם כל שפה שאיש מוחר לאכול אינו מאכיל מחניחין דלם כר"י דאי ב"י כם פיבח חמש דחיע פוכל ומחכיל ובהלכוח וכבר פסק רב כלכה כר"י ע"כ. וכן מבוסר כוף פרק רספון: ואם שרפו קודם שפה ששיח וכו'. מימרח שם (דף כ"ח:) פתר רבם הרכו קודם זמנו מוהר בהנחתו מפינו חחר זמנו מחי סעמח עץ בעלחם הוח: אבל מס שרפו וכו'. (דף כ"מ.:) במשנה עבר זמנו מכור בהנחתו ובנת' סשיפה למ לריכם לששות דרבטן ופירש"י ז"ל שטה ששית ומוכרת הוא וכמשנה ולא יסיק כו

לחם משנה

י מי שהמיח שיסה מעולגלח כחוך ביתו ויצה וכו' הרי זה מבסלו בלפו . אמרו שה כנמרא (דף ז') דיקא נמי דקחמי וכו' ופירש רש"י ז"ל דיקא נמי וכו' דלפו בחתן וכו'. ומ"ח לפי הפירום " (כ"כ כביה כדברי רש"י דיקה נמי וכו" שכתב ה"ה לעיל בשם הי"מ דדוקם בשביעלו וכספרינו אינו כן אלא דעדיין לא החמילה וכו"): קודם זמן איסורו כא אם לא בישלו יכול קרום מוכן וכו' איך יחישב הך דיקם נמי דהם אין לומר כאן כדפירש רש"י ז"ל מה בידו לעשות יותר הרי אפור נשלשלה דלפי דעת היש משרשים מותר לשלשלה מאחר דלא ביטל וא"כ כידו היה לשרפה. הם לאו קושיא היא כלום דהיש מפרשים לא קאמרי כבי אלא משום דאי אפשר ע לבסע ושובר שליו וכשאתרו בגמרש דיקא נמי ר"ל חדע לך דלא הוי כדסליק אדפחין דביסול אהר זמן איסורו מהני דאי מהני הרי בביחו נמי סיב אסור לשלפע כיון שיטו לבסלו דאסילו היש מסרשים לא אמרו כן אלא השחא לפי כפתח דלם מהגי ביסול פחר זמן איכורו ולכך כדי שלא יעבור יכול הוא לשורפו אבל

אי הוה מהמ ודאי דאסור למלמלו:

ביצד ביעור חתן עד זורקו לים. סרק כל שעם (דף כ"א): וחמץ שנפלם עליו עד סוף הפרק. ס" כל

ששית

[י] סכאן כתב הווקח כל אום ילטו בוטן ביתו לובר כשלשין הבצק כל שיטול מן הכלי ביצר לישו להן לים. של לעם ללים וביל לארץ כבעמור.
שלשין בו יהא בשל והפקר ודבר זה צ"ל קדום שתחמיץ העיסה הנופלת לארץ כבעמור.
וכן טוב שיעשה בבצק הגדבק בכלי דשמא לא יוכלו להפסיק להסירו מעל הכלי עד
שתחמיץ, ע"כ: [כ] בפרק כל שעה ר' יהודה אומר אין ביעור המץ אלא שריפה וחכ"א אף מפרר וזורה לרוח או מטיל לים ופירש ר"י דקי"ל כר"י דסתם לן תגא כויתיה בפרק בתרא דתפורה אלו הן הנשרפין תרומה מסאה והמץ בפסח אע"פ דשתק ר"י לתנא בפרקין דהכא אגן לא שתקינן דמדברי עצמו דקאמר בדוכתא אחריהא שתק. ואמר בפ"ק דפסחים אמר ר"י אימתי שלא בשעת ביעורו פירוש לאחר שש אבל בשעת ביעורו פירוש קודם שש שדרך הכל לבער השבהתו ככל דבר. ורש"י פי' אימתי שלא בשעת ביעורו פי' קודם ו' שעות אבל בשעת ביעורו פירוש בתחלת שש רכ"ע אז שורפין השבתתו ככל דבר. ריב"ק היה אוסר להשליך חמין במקום הפקר דחזינן בתרומה כל איסור הנאה מצריך להו קבורה ומביא

ראיה מירושלמי לא יאכיל חמץ אפילו לכלבים במה אנן קיימין אם לכלבו היינו הנאה אלא אפילו לכלבים אחרים והא דתנן מפרר היינו משום דממחי ליה מיא קודם שיבא לידי איסור אכילה סיהו קודם זמן איסורו יכול להשליכו לכל מקום שהעורבים מצויים שם הואיל ולא נאכר בהנאה ונהא מיירי דחצר אין צריך בדיקה ואם ימצא חמץ בחצר ארר זמן

איסורו אסור להניחו שם כרי שיקחוהו העורכים דעיקר ביעור חבץ שריפת , ע"כ: [1] דאמר רבא תרכו קודם זמנו מותר בהנאה , ע"כ:

הנהות מיימוניות ין מכאן כתב הרוקח כל אדם ילמד בתוך ביתו לומר כשלשין הבצק כל שיפול מן הכלי